

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 249/2017
16.11.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Јавно предузеће за стамбене услуге „Стан“ из Шапца, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Шапца, против туженог АА у стечају из ..., коју заступа пуномоћник Радомир Лазаревић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3784/16 од 30.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3784/16 од 30.03.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 405/14 од 07.03.2016. године, у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено као основано потраживање тужиоца према туженом у износу од 30.700.000,00 динара на име орочених новчаних средстава по уговорима ..., ..., ..., ... и ... као и потраживање по основу камате на овај дуг у износу од 4.960.051,73 динара закључно са 30.04.2012. године. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 1.940.000,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 3784/16 од 30.03.2017. године у ставу I изреке одбија жалбу туженог као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду у ставу I изреке. Ставом II изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу II изреке пресуде и одлучено да се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.860.000,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Привредни апелациони суд у поступку по жалби је правилно применио одредбе Закона о парничном поступку, испитујући побијану одлуку у делу у коме се она жалбом оспорава, оценом релевантних жалбених навода и давањем јасних разлога за доношење побијане одлуке. Ревизијски наводи у вези утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у пословном односу по основу пет уговора о депозиту закључених између тужиоца као депонента и тужене банке. Тужилац је по основу тих уговора у периоду од 07.11.2008. године до 21.08.2009. године депоновао код туженог укупан износ од 30.700.000,00 динара на одређено време. Правноснажном пресудом Вишег суда у Шапцу од 03.07.2014. године оглашена је кривом директорка филијале туженог у ... - ББ, јер је спорна средства ороченог депозита тужиоца неовлашћеним трансакцијама пренела на рачуне трећих правних лица на начин ближе описан у пресуди. Над туженим је отворен поступак стечаја дана 20.06.2012. године и закључком од 28.03.2013. године. Тужиоцу је оспорено потраживање у износу од 35.660.051,73 динара по основу наведених уговора о депозиту јер су уступљена ВВ ... . Из налаза и мишљења судског вештака и његових писаних и усмених изјашњења утврђено је висина дуга и висина обрачунате камате.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су закључили да је тужени пасивно легитимисан у овој правној ствари и да постоји потраживање тужиоца према туженом у утуженом износу.

Према оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца у односу на главни дуг с каматом. Разлоге који су наведени у побијаној одлуци као правилне прихвата и ревизијски суд.

Чланом 1035. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор о новачном депозиту закључен када се банка обавезала да прими, а депонент да положи код банке одређени новчани износ. Став два истог члана прописује да тим уговором банка стиче право да располаже депонованим новцем уз обавезу да га врати према условима предвиђеним у уговору. Одредбом чл. 1042. истог Закона прописано је да банка плаћа камату на средства која су код ње депонована, уколико законом није другачије одређено. Став два истог члана прописује да се висина камате утврђује уговором о депоновању средства, а ако уговором ништа није предвиђено плаћа се законска камата.

Тужилац и правни претходник тужене су били у дужничко-поверилачком односу по основу пет уговора о ороченом новчаном депозиту. Тужилац је испунио обавезу из предметних уговора, док тужени није испунио уговором преузете обавезе. Дуг туженог на дан отварања стечајног поступка износи 30.700.000,00

динара на име главног дуга и 4.960.051,73 динара на име обрачунате камате. Тужени није доставио доказе да је спорне износе по основу главног дуга и камате исплатио тужиоцу.

Неоснован је ревизијски навод туженог да нижестепени судови нису правилно ценили приговор недостатка пасивне легитимације. Тачно је да је ВВ преузела депозите АА у стечају. Међутим, преузимање је извршено тако што је у одлукама надлежних органа одређено и јасно прецизирано које депозите преузима ВВ, од којих лица и у којим износима. Такође из списка предмета произилази да је „ГГ“ , ... од ВВ у стечају преузела само два динарска рачуна овде тужиоца од којих ни један по салду не одговара висини спорних депозита. Из наведеног произилази да ни ВВ ни „ГГ“ нису преузеле обавезе туженог из спорних уговора о депозиту. Стога нема правно ваљаних доказа из којих би судови могли закључити да су обавезе туженог из спорних уговора прешле на неко треће лице и да стога исти није пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Не стоје ревизијски наводи туженог да постоји и одговорност овлашћеног лица тужиоца за пренос спорних средстава са рачуна тужиоца на рачуне трећих лица.

У парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца у смислу члана 13. Закона о парничном поступку везан за правноснажну пресуду кривичног суда.

Овлашћено лице туженог је правноснажном пресудом оглашено кривим за неовлашћен трансфер новца са рачуна тужиоца у току поступка. У смислу цитиране одредбе нижестепени судови су везани за ову кривичну пресуду. Осуђену радницу је запослио тужени и овластио је да даје сагласност на трансфере новца. Уколико је радница туженог нешто проневерила у вршењу службених овлашћења, последице тога не могу трпети трећа лица, у овом случају тужилац. Тужиоцу нису враћени депоновани износи. А овлашћено лице тужиоца није правноснажно кривично осуђено за ово дело, већ само овлашћено лице туженог. Насупрот ревизијским наводима судови су ценили и закључили да у радњама овлашћеног лица тужиоца нема ни основа за грађанскоправну одговорност (давање бланко налога туженом) у овом случају. Зато нема ни одговорности тужиоца што му тужени није вратио новчана средства дата на основу уговора о депозиту. Основ за утврђивање основаности спорног потраживања је испуњење уговорне обавезе. Стога су без утицаја и ревизијски наводи у погледу обавезе суда да у конкретном случају примени одредбе Закона о облигационим односима који се односе на накнаду штете, јер суд није везан правним основом.

У ревизији се понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно ценио као неосноване, дајући за свој правни став ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је сагласно процесном овлашћењу из члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић